

Rondje Blues Edam biedt volop variatie

Een rondje van blues in Edam. Met solist Ralph de Jongh in de Prinsenbar, de Britse Ty Garner in De Gevangenpoort en misschien het beste uit drie: Ruben Hoeke en band in De Harmonie.

Ty Garner slaat zijn figuur met zijn all-stars en een blauw-wit hippieshirt met olifantjes erop. „I don't do none of this big rockstar business.” In de pauze trekt hij snel zijn geitenwollen trui aan, welke goed correspondeert met zijn grijze haar. „It's Teatime”, zegt hij terwijl hij zijn handen warmt aan een grote kop thee.

Op de planken geniet hij goede begeleiding van de Blue Notes, al lijkt er weinig sprake te zijn van eenheid. Even is hij afgeleid door een groepje mensen dat binnenkomt om een drankje te nuttigen. Gelukkig spelen zowel de drummer als basgitarist gewoon door.

Als Garner weer verder speelt, met zijn voet in de lucht en maakt zwiepende bewegingen met de gitaar. Alsof hij in gevecht is met zijn instrument en hij de noten eruit perst. Eerlijk gezegd leidt de show er omheen vooral af van het belangrijkste deze avond: de muziek.

Iets wat je van Ruben Hoeke

Rondje Blues Edam, zaterdagavond in cafés De Harmonie, De Gevangenpoort en de Prinsenbar.

want zelfs vanuit de hoek steelt hij de show. Door zijn onbeschrijflijke gitaarspel vallen de kaarsjes spontaan van de schoorsteenmantel.

Op een kleedje vooraan het podium gaat vocalist Frank van Pardo helemaal los. En niet alleen met zijn stem. Hij is gewapend met zo'n acht verschillende mondharmonica's. Als een patronengordel zitten ze om zijn middel gebonden. Voor elk nummer een eigen bluesharp. En dat loont. De Ruben Hoeke Band domineert de bluesavond met volop variatie en bovendien kwaliteit.

In de Prinsenbar speelt Ralph de Jongh solo. Hoewel, hij staat het grootste deel over oude gitaren te praten en met zijn meisje – een bijna even lange blondine – te zoenen. Misschien komt dat wel door de schrale opkomst, niet erg motiverend.

Als De Jongh eenmaal het podium betreedt, gaan de schoenen uit. De klompen gaan aan. Die gebruikt hij als ritmesectie, om de dijk van zijn stem te begeleiden. Met zijn ogen halfdicht raakt hij onder in-

niet kunt zeggen. Als de bescheidenheid zelve staat hij aan de zijkant op het podium in de Harmonie. Gelukkig maar,

vloed van de blues uit zijn eigen gitaar. Je zou bijna denken dat de muziek zijn drug is.

BRAM FLORIS